

RNDr. Jan Sedláček: Překonejme v roce 2023 naši lenost a ukažme, že alternativa má sílu

narodnidemokracie.cz/rndr-jan-sedlacek-prekonejme-v-roce-2023-nasi-lenost-a-ukazme-ze-alternativa-ma-silu

3. 1. 2023

Aneb novoroční zamyšlení nad tím, jak každý z nás může přispět k tomu, aby se politická situace konečně obrátila k lepšímu a abychom získali pronárodně smýšlející vládu.

Začnu jednou svojí zkušeností z loňského

roku. Spolupracoval jsem s Alenou Vitáskovou, sbíral jsem pro ni podpisy na prezidentskou kandidaturu a doufal, že jich bude dostatek. Šlo to pomaleji, než jsme čekali. Původně očekávaných 100 tisíc se ukázalo jako nereálné číslo, ale blížili jsme se k 65 tisícům a doufali jsme, že to bude stačit. Sami ale víte, jak to dopadlo. Vitásková se rozhodla, že je to pro ni příliš slabá podpora a že se raději vzdá bez boje, než aby se pokusila uspět.

V tom posledním týdnu, kdy se již tušilo, že to takto dopadne, jsme byli v jejím týmu přímo zaplaveni zprávami od jejích příznivců. Lidé psali doslova po tisících různé podpůrné vzkazy, ať to nevzdává a ať tu kandidátku podá (což jsem jí říkal i já). V životě jsem u ničeho nezažil takto silnou slovní podporu – a ani tak silné zklamání, když se poté definitivně rozhodla vzdát.

A tehdy jsem provedl malý pokus. Našel jsem si několik desítek těch, kdo ji přemlouvali, aby to nevzdávala (popř. kdo jí pak nadávali, že to vzdala) a zeptal jsem se každého z nich, kolik podpisů pro ni nasbírali oni sami. Sbírat podpisy pro ni totiž mohl opravdu každý – petice byla 8 měsíců ke stažení (a byla možnost ji i zaslat poštou), takže skutečně každý měl za tu dobu možnost nasbírat aspoň 20 podpisů mezi rodinou, kolegy a známými.

Když jsem se těch lidí ale zeptal, zda tuto možnost využili, dospěl jsem k zajímavému výsledku. **Jen cca 10 % z oslovených lidí ty podpisy skutečně sbíralo. Všichni ostatní se na to vykašlali** (v lepším případě to podepsali jen sami, když jim tu petici někdo strčil pod nos, v tom horším se nepodepsali ani oni sami). Drtivá většina z těch, kdo kritizovali Vitáskovou za její rozhodnutí, nebyla ochotna vůbec nic udělat pro to, aby kandidovala. Troufám si tvrdit, že **pokud by všichni tito lidé pro ni sbírali podpisy, tak by těch sto tisíc získala zcela bezpečně.**

A proč to tady všechno píšu? Protože to odhaluje největší dosavadní slabinu mnohých z nás: Lenost, pohodlnost a neochotu něco udělat pro to, aby se tu něco změnilo k lepšímu.

V minulém roce se zvedla mohutná vlna nespokojenosti s Fialovou vládou a s celým současným systémem. Myslím, že je nás “nespokojenců” již tolik, že by **takový počet lidí dokázal ve společnosti nastartovat zásadní změny.** Bohužel je tento potenciál zatím nevyužit, protože (zatím) jen málo z nás je natolik aktivní, aby tyto změny mohly nastat. Bohužel pro většinu lidí (čest

výjimkám) je vrcholem jejich činnosti nadávat po hospodách, psát komentáře na internetu nebo nanejvýš jednou za čas zajít na demonstraci. Jinak tito lidé nedělají nic a jen čekají, jak to dopadne.

Je potřeba si uvědomit zásadní skutečnost. **Nemá cenu čekat na spasitele. Musíme si pomoci sami.** Máme naději v této společnosti provést zásadní změny – musíme se toho ale chopit sami, protože nikdo jiný to za nás neudělá.

Od prezidentské volby v tomto ohledu nečekám zázraky. Možnost dostat tam pronárodního občanského kandidáta jsme svojí leností již prošvihli a další taková šance bude až za 5 let (pokud vůbec). Teď už zbývá jen “zachránit, co se dá” a aspoň zabránit vládním kandidátům (Pavel, Nerudová, Fischer), aby se tam dostali.

Můžeme ale dělat řadu jiných věcí, které mohou přispět ke změně systému. A co konkrétně může udělat každý z vás?

– **Šiřte informace.** To, že se vláda snaží o cenzuru, jen dokazuje, jak se vláda bojí toho, že se k lidem budou dostávat “nesystémové” informace. Proto šiřte články a videa z alternativních médií, a to zejména mezi těmi, kdo zatím politiku moc nesledují, ale mohli by se přidat na naši stranu.

– **Zakládejte různé místní skupiny alternativců.** Scházejte se, probírejte aktuální situaci, popř. vytvářejte i komunitní zahrady a podobné věci (nejen) pro případ mimořádných situací. Zkrátka se co nejvíce snažte tvořit “paralelní společnost” nezávislou na vládě a systému.

– **Chodte na úřady, pište svým voleným zástupcům** (od obecních zastupitelů až po poslance a senátory vládních stran) a dávejte jim najevo své názory. Ne přímo konfrontačně, ale přesto tak, aby cítili zespoda tlak. Aby jim došlo, že pokud se dál budou držet své “stranické linie”, tak už se tam příště nemusejí dostat.

– Přestaňte nakupovat v supermarketech a dalších zahraničních řetězcích. Alespoň v rámci možností **podporujte menší české výrobce**, zejména ty místní.

A hlavně: **Nepropadejme skepsi a zejména pasivitě.** Ve vzduchu je cítit změna. Zatím jsme pro ni téměř nic neudělali, protože jsme se nechali unést svojí pohodlností. Pokud ale tuto překážku překonáme a začneme o změně nejen mluvit, ale také pro ni něco dělat, máme naději tu změnu provést a vzít si náš stát zpět.

autor je místopředseda Národní demokracie

Další příspěvek